

+Рівненський державний гуманітарний університет
Історико-соціологічний факультет
Кафедра політичних наук

УДК 32
ББК 66
А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ. Матеріали ІІІ міжвузівської науково-практичної конференції молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. – 167 с.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

**МАТЕРІАЛИ
ІІІ МІЖВУЗІВСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ МОЛОДИХ ПОЛІТОЛОГІВ**

11 листопада 2011 р.

Ухвалено до друку рішенням кафедри політичних наук РДГУ.
Протокол № 10 від 30 листопада 2011 р.

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2011

Рівне–2012

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ: ІСТОРІЯ ТА СЬОГОДЕННЯ		
<i>Кобута Степан</i>	Загрози державній незалежності України: фобії українських патріотів	7
<i>Наумов Андрій</i>	Технології легітимізаційної політики правлячого режиму в сучасній Україні	9
<i>Івчик Наталія</i>	Відображення моделей етнополітичної поведінки в графіті (на прикладі м. Рівне)	10
<i>Сакрієр Оксана</i>	Проблеми конструювання політичного бренду в Україні	12
<i>Максимець Богдан</i>	Електоральна діяльність українських національно-демократичних партій у ході президентських виборів 2004 р.	14
<i>Мельник Віра</i>	Пропаганда ідеї державотворення на сторінках західноукраїнської преси на прикладі Рівненської та Волинської областей	15
<i>Найдич Марина</i>	Інституціоналізація молодіжної політики України	18
<i>Андрощук Ігор</i>	Взаємодія Президента та Верховної Ради України: теорія і практика	19
<i>Білецький Юрій</i>	„Середній клас" в Україні: проблема детермінації	20
<i>Мазур Ярослав</i>	Імідж сучасної України: стан і проблеми формування	22
<i>Легновська Лілія</i>	Адаптація виборчої системи України до європейських стандартів	23
<i>Сирота Дмитро</i>	Жіноче політичне лідерство в Україні	24
<i>Белова Анастасія</i>	Еволюція виборчих технологій в Україні	26
<i>Овдійчук Ірина</i>	Фактори формування електоральної поведінки в Україні	28
<i>Луцук Марія</i>	Вплив ідей Д. Донцова і М. Міхновського на програми сучасних вітчизняних політичних партій	30
<i>Міщук Віктор</i>	Народний рух України: проблеми становлення	31
<i>Градовий Павло</i>	Проблема колабораціонізму в СРСР у роки Великої Вітчизняної війни	33
<i>Брень Тетяна</i>	Регіональні ЗМІ як складова політичних виборчих технологій (на прикладі Рівненської області)	34
<i>Ричко Вікторія</i>	Українські ЗМІ як суб'єкт формування громадської думки	36
<i>Лапчик Поліна</i>	Політична культура сучасної української молоді	37
<i>Корольчук Оксана</i>	Псевдоменеджмент в політиці: теорія і практика в Україні	39
<i>Міщук Ольга</i>	Політична культура української молоді в контексті демократизації після „Помаранчевої" революції	41

**СЕКЦІЯ 2.
СВІТОВИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС:
МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ І ВНУТРІШНЯ
ПОЛІТИКА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ**

<i>Патлашинська Ірина</i>	Поняття легітимності миротворчої операції	43
<i>Генега Ірина</i>	Співпраця Російської Федерації з міжнародними організаціями (1990-ті роки): проблеми та перспективи	45
<i>Бойківський Любомир</i>	Особливості реалізації масштабних енергетичних проєктів в контексті діалогу Росія – ЄС	47
<i>Гайдукевич Анастасія</i>	Міждержавні відносини в трикутнику Росія–Польща–Україна: проблемне поле досліджень	48
<i>Руда Леся</i>	"Цивілізація" та "культура": історична спорідненість понять	50
<i>Притуляк Світлана</i>	Програмові засади діяльності Соціалістичного інтернаціоналу для подолання глобальних проблем в екології	51
<i>Венгрюк Лідія</i>	Явище етнізації політики як феномен політичного процесу	53
<i>Троян Віктор</i>	Європейська ідентичність у контексті сучасних пан'європейських ідей	55
<i>Романчук Тетяна</i>	Культура інтераціоналізму в поліетнічній державі: груповий та індивідуальний рівні	57
<i>Криворучко Наталія</i>	Координація співпраці України з ЄС: виклики і перспективи	58
<i>Федорак Світлана</i>	Етнонаціональні конфлікти як чинник дестабілізації системи міжнародної безпеки	60
<i>Петрович Інна</i>	Участь Польщі в миротворчих операціях Європейського Союзу	62
<i>Довганюк Мар'яна</i>	Теоретико-методологічні засади аналізу сучасного авторитаризму (на прикладі Білорусії та Казахстану)	63
<i>Малиновська Наталія</i>	Виборчі права мусульман у західноєвропейських державах	65
<i>Бараболя Тарас</i>	Харизматичний політичний імідж Муамара Каддафі	67
<i>Курилюк Галина</i>	Регіональна політика ЄС: інформаційна складова	69
<i>Творовський Віктор</i>	Україна в контексті сучасних геополітичних реалій	70
<i>Чугай Оксана</i>	Актуальні проблеми міжнародного ринку інформаційних послуг	72
<i>Борецька Ангеліна</i>	До питання про визначення глобального інформаційного простору	74
<i>Нагорняк Іван</i>	Глобальні комунікаційні мережі та їх вплив на політичні процеси в Україні	76
<i>Гривіцький Вадим</i>	Стан та перспективи реформування сектору безпеки і оборони України у нових політичних реаліях	77

<i>Антикало Назар</i>	Особливості політичних систем країн Латинської Америки	79
<i>Климчук Тетяна</i>	Особливе партнерство НАТО з Україною	81
<i>Ліннік Юрій</i>	Причини тероризму в сучасній Росії	82
<i>Бондарук Ганна</i>	Тероризм у Північній Ірландії як метод політичної боротьби	84
<i>Логвинюк Мар'яна</i>	Соціально-політична доктрина католицизму	86
<i>Гольберт Юлія</i>	Еволюція європейської соціал-демократичної ідеології у післявоєнний період	88
<i>Дзерун Сергій</i>	Глобалізація та релігія: сучасні погляди на розвиток цивілізації	90
<i>Костюк Тетяна</i>	Радянсько-німецький пакт про ненапад	92
<i>Левчук Ірина</i>	Модернізація Росії як побудова нової держави	93
<i>Леончик Світлана</i>	Модернізація Росії: ретроспективний погляд	95
<i>Кузьмицька Ольга</i>	Європейський суд з прав людини: динаміка звернень українських громадян	97
<i>Поліщук Ірина</i>	Теорія справедливої війни	99
<i>Федорчук Сергій</i>	Українські контингенти в миротворчих операціях ООН	100
СЕКЦІЯ 3.		
Проблеми і перспективи політичної модернізації в Україні		
<i>Валух Людмила</i>	Влада як основа життєдіяльності соціуму	102
<i>Хаврук Ігор</i>	Референдум як демократичний інститут	103
<i>Кобута Лариса</i>	Парадокси української багатопартійності: партії-невидимки	105
<i>Березовська-Чміль Олена</i>	Стратегічні напрями формування державної соціальної політики	107
<i>Мельник Роман</i>	Кадрова політика на початку 1990-х років в Росії в контексті становлення інституту президентства	109
<i>Мислюк Юлія</i>	Синергетично-ціннісні основи іміджу політичного лідера	111
<i>Тижбіряк Дар'я Гаврилюк Світлана</i>	Місце політичної реклами у процесі маніпулювання	112
<i>Мельник Ірина</i>	Особливості змішаної виборчої системи України та об'єднаної Німеччини	114
<i>Жуковська Аліса</i>	Громадянське суспільство як фактор функціонування інституту парламентаризму	116
<i>Петренко Марія</i>	Політичні партії в умовах сучасної виборчої системи України	118
<i>Українець Віктор</i>	Етапи поширення ісламського екстремізму в Україні	119
<i>Шарлай Віталій</i>	Специфіка розвитку інститутів громадянського суспільства в регіоні Центрально-Східної Європи	121
<i>Шкуро Антон</i>	Теоретичні аспекти політичних рішень	122

<i>Абрамчук Наталія Тодоріко Аліна</i>	Інституційно-правові аспекти регіональної політики Івано-Франківської області	124
<i>Кравчук Інна</i>	Сутність політичної довіри у трансформаційних процесах	126
<i>Кузьменко Віталій Сірецький Іван</i>	Екологічна безпека як складова національної безпеки	127
<i>Паляниця Альона Бендюк Олеся</i>	Інформаційна безпека як складова національної безпеки держави	129
<i>Пікула Микола</i>	Політична система Франції	132
<i>Наумчук Артур</i>	Підходи до визначення сутності політики	134
<i>Архипенко Аліна</i>	Вплив ЗМІ на формування політичного вибору громадян	135
<i>Хомич Петро</i>	Закон України „Про доступ до публічної інформації”: презентація влади в Інтернеті	137
<i>Майко Тетяна Байрак Сергій</i>	Ефективність органів місцевого самоврядування в Україні (на прикладі м. Острого)	139
<i>Мадерук Христина Кондратюк Марія</i>	Політико-правовий статус Кабінету Міністрів України в системі поділу влади: порівняльний аналіз за редакціями Конституції України 1996 і 2004 рр.	141
<i>Сверба Людмила Макарук Надія Ралець Андрій</i>	Переваги та недоліки змішаної виборчої системи на виборах до органів місцевого самоврядування в Україні	142
<i>Сремейчук Іванна</i>	Взаємодія органів місцевого самоврядування з місцевими представництвами виконавчої влади в Польській республіці	144
<i>Шимко Ольга Клімчук Тетяна</i>	Теоретико-методологічний аналіз дослідження політичної соціалізації	146
<i>Горбатюк Катерина Кондратюк Марія</i>	Проблема державного регулювання церковно-суспільних відносин	148
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Військова доктрина України	150
<i>Горбатюк Катерина Кондратюк Марія</i>	Особливості сучасної політичної реклами	151
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Досвід Польщі у розбудові демократичної системи місцевого самоврядування в Україні	152
<i>Горбатюк Катерина Кондратюк Марія</i>	Права жінок та юридичні гарантії їх захисту в Україні	154
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Електронне врядування в Україні	155
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Парламентаризм як об'єкт електоральних комунікацій	157
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Діяльність органів внутрішніх справ у реалізації державної етнополітичної політики	159
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Політика в морально-етичному вимірі	161
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Закон про вибори – 2012 в Україні: три суперечливі новації.	163
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Трансформації інституту президентства на пострадянському просторі: український та білоруський варіанти	165

альтернативні моделі міжнародних відносин та міжнародної комунікації. Інформаційний потенціал отримує переваги над економічним капіталом і навіть військовими ресурсами. Його характерними ознаками є менша примусовість, менша наявність і в той же час більша корпоративність.

Кращі перспективи мають ті країни, уряди яких активно проводять політику включення в глобальні ринки комунікацій, надають пріоритети інноваційним стратегіям розвитку аудіовізуальних комунікацій та індустрії програмних продуктів. Новітні інформаційні технології спроможні зробити більш ефективним сам державний апарат та розподіл ресурсів в державі, а політику уряду - відкритою й прозорою для громадян.

У 2010 році в Україні, за деякими експертними оцінками, налічувалося більше 15 млн. інтернет-користувачів. Розвиток в Україні, комп'ютерних мереж є динамічним, хоча його темпи не настільки швидкі, як у Росії. П'ятдесят відсотків чистого електронного ринку в столиці Києві, а потім Донецьку, Дніпропетровську, Харкові та Одесі. Багато електронних ЗМІ належать або контролюються тими ж олігархами, які володіють або контролюють ті ж засоби масової інформації. Тим не менш, електронні засоби масової інформації користуються більшою свободою та незалежністю. Інтернет-ЗМІ стають більш професійними, мобільними і різноманітними, інтернет форум надає більше можливостей для творчої журналістики. Так, деякі журналісти, які вважають неможливим працювати у підконтрольних державі ЗМІ охоче приймають пропозиції на роботу в електронних ЗМІ.

Електронні ЗМІ стикаються з багатьма проблемами, аналогічними для інших засобів масової інформації. Здебільшого це спроби уряду встановити контроль над ними через ліцензування. Тим не менше, влада розуміє, що якщо вони внесуть такий контроль, то електронні ЗМІ залишать внутрішні сервери і перейдуть на іноземні, тим самим держава втратить над ними будь-який контроль. Електронні ЗМІ ще не стали основним гравцем на політичній арені, особливо на місцевому, сільському рівні.

Також, однією із ключових проблем впливу електронних ЗМІ в Україні є їхня недоступність для старшого покоління. Більшість пенсіонерів в Україні не вміють, тай здебільшого не мають змоги користуватися ними. Відповідно, вони не можуть побачити цілісну картину на політичні процеси і сформувати свою, ніким не обмежену та не насажену думку через традиційні ЗМІ, що є значним ударом по області впливу частково незалежних електронних ЗМІ на такий значний по кількості електорат.

Гривіцький Вадим Анатолійович
(студент 5 курсу РДГУ спеціальності „Політологія”,
наук. керівник – доц. Черній А.Л.)

СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РЕФОРМУВАННЯ СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ УКРАЇНИ У НОВИХ ПОЛІТИЧНИХ РЕАЛІЯХ

Розвиток Української держави на основі стратегії європейської інтеграції неможливий без вирішення проблеми реформування сектору безпеки і оборони. Саме на сектор безпеки і оборони покладаються основні функції забезпечення національної безпеки – захисту державного суверенітету, територіальної

цілісності, конституційного ладу, суспільних цінностей, прав і свобод громадян. Діяльність органів сектору безпеки і оборони часто пов'язана з обмеженням прав громадян, що обумовлює суспільну чутливість до цих питань.

Відсутність упродовж багатьох років практичних кроків з подолання деструктивних тенденцій у цьому секторі, значною мірою успадкованих від радянської системи, дефіцит ресурсної підтримки реформ у цій царині спричинили феномен, коли неререформовані державні органи сектору безпеки і оборони можуть самі стати джерелом загроз національній безпеці. На сьогодні перед Україною постала реальна перспектива залишитися практично «сам на сам» перед низкою загроз національній безпеці, обумовлених фінансово-економічною кризою, кліматичними змінами, браком енергоресурсів, дефіцитом безпеки і стабільності у регіональному та глобальному вимірах. У сучасному світі актуальність цих викликів і загроз для нашої держави зростає, що вимагає від неї створення ефективних механізмів боротьби та протидії, зокрема, невідкладного реформування інститутів національного сектору безпеки і оборони.

Напрямок та зміст реформ у секторі безпеки і оборони ґрунтується на стратегічному курсі європейської інтеграції. Курс реформ повинен мати належне нормативно-правове підґрунтя у Законі України «Про основи національної безпеки України», Стратегії національної безпеки України, що потребує їх оновлення.

В основу змін сектору безпеки і оборони повинні бути покладені усталені принципи, апробовані у розвинутих європейських демократіях, а саме: відповідність органів сектору безпеки і оборони політичному устрою держави; чітке законодавче врегулювання процедур тимчасового обмеження прав людини в інтересах державної безпеки; відкритість для демократичного цивільного контролю; цілісність, прозорість, добросовісність тощо. Кардинальних змін потребують підходи до фінансування сектору безпеки і оборони, ресурсного і кадрового забезпечення.

Необхідність реформування сектору безпеки і оборони, зокрема правоохоронної системи впливає з міжнародних зобов'язань України як члена Ради Європи. Україна має виконати цілу низку рекомендацій цієї організації, які стосуються як виконання Україною своїх зобов'язань, так і загальних стандартів РЄ щодо правоохоронної системи країн-членів.

Головними з них є: Рекомендація Парламентської асамблеї Ради Європи 1402 (1999) "Контроль внутрішніх служб безпеки в країнах-членах Ради Європи", 1713 (2005) "Про демократичний нагляд над сектором безпеки в країнах-членах", Рекомендація Кес (2000) 19 Комітету міністрів Ради Європи "Роль прокуратури в системі кримінального правосуддя".

Актуальним питанням існування і подальшого розвитку сектору безпеки і оборони є його належне фінансування та контроль за ефективністю витрат.

З причин недофінансування Збройні сили знаходяться на межі розвалу. Утримання одного військовослужбовця в Україні у грошовому вимірі у 15-20 разів менше, ніж у розвинутих країнах (США, ФРН, Франція) і у 2-3 рази менше, ніж у Російській Федерації. Відсутність фінансування катастрофічно позначається на озброєннях, технічній модернізації, проведенні навчань.

Слід зазначити, що потенціал для скорочення у цій сфері є досить значним. Мілітарне навантаження в Україні є досить великим. Збройні сили України нараховують – 125 тисяч військовослужбовців та вільнонайманих працівників, при

відсутності явних воєнних загроз. Позаблоковий статус України потребує докорінного перегляду політики нарощування чисельної потужності Збройних сил.

У більшості розвинутих країн (країни ЄС, США, Японія) кількість поліцейських на 1 тисячу мешканців становить 2-3 працівники (зокрема це і працівники прикордонної поліції). В Україні цей показник становить 6-9 правоохоронців. При цьому, населення держави має тенденцію до зменшення, а чисельність правоохоронців - до збільшення.

Відповідно до конституційних повноважень Президент України здійснює керівництво у сфері національної безпеки і оборони, командує військовими формуваннями, і призначає їх вище командування. Таким чином, на Главу держави покладені певні виконавчі функції щодо частини державного апарату. Це потенційно дисбалансиє управління між двома центрами — Президентом України та Кабінетом Міністрів України. За наявності політичного консенсусу ці центри знаходяться у системі виконавчої вертикалі влади і дисбаланс не проявляється.

Але, будь-які політичні розбіжності на вісі «Президент -Кабмін» або спроби реформувати політичну систему відповідно позначатимуться на функціонуванні сектору безпеки і оборони, особливо в питаннях управління, а погіршення деструктивним явищем в управлінні сектором безпеки і оборони потребує збалансування конституційних повноважень Президента, Кабінету Міністрів та Верховної Ради України через вдосконалення норм Основного закону.

Отже, сектор безпеки і оборони країни знаходиться на низькому рівні розвитку і потребує реформування та вдосконалення.

Антикало Назар Миколайович
(студент 4 курсу РДГУ спеціальності „Політологія”,
наук. керівник – доц. **Невинна Г.Я.**)

ОСОБЛИВОСТІ ПОЛІТИЧНИХ СИСТЕМ КРАЇН ЛАТИНСЬКОЇ АМЕРИКИ

У світі є держава, про існування якої більшість населення планети Земля навіть не здогадуються. Завезені на острови в Карибському басейні європейські цінності, традиції та культуру, в тому числі і політичну, було “розбавлено” культурним колоритом, менталітетом та віруваннями африканських рабів. Розвиток політичних систем на островах проходив в практично ідентичних умовах, та згодом в кожній колонії почали формуватись притаманні лише їй риси. Глобальні процеси, такі як розпад колоніальної системи, розвиток та широке розповсюдження демократичних цінностей надав шанс низці країн отримати незалежність. Подібним шансом скористалась Антигуа і Барбуда, здобувши незалежність, вона протягом відносно невеликого історичного періоду, зуміла налагодити ефективну роботу всіх демократичних інститутів. В цьому велику заслугу має не дуже чисельний але мужній та рішучий народ Антигуа і Барбуда. Народ який отримавши незалежність зумів поставити політичну систему своєї країни на рейки демократичного розвитку.

Політична система гармонізує суспільні відносини, визначає механізми вирішення соціальних конфліктів і запобігання кризовим явищам. В узагальнюючому плані можна стверджувати, що в основі класифікації політичних режимів, яку дають сучасні дослідники, перебувають принцип поділу влади,

багатопартійність, наявність легальної опозиції, принцип взаємовідносин громадянського суспільства і держави.

Можна стверджувати, що все залежить від діючої влади в державі: які методи вона буде використовувати при управлінні, таким буде політичний режим та рівень розвитку політичної системи. Структура політичної системи Антигуа і Барбуда переважно не відрізняється від політичних систем інших країн світу. Через те, що вона має теж саме призначення, ту ж саму структуру, виконує подібні функції. Але політична система цієї країни має і свої характерні риси.

Вищим органом законодавчої гілки влади у Антигуа і Барбуда виступає двопалатний парламент. Нижня палата парламенту – Палата представників, верхня палата – Сенат.

Виконавчим органом влади є Уряд. Кабінет міністрів складається з прем'єр-міністра, як глави кабінету міністрів, прем'єр-міністром стає лідер партії чи коаліції що перемогла в ході виборів в Палату представників, вибори мають проходити не рідше одного разу на 5 років, але можуть бути ініційовані прем'єр-міністром в будь-який момент. Міністри призначаються генерал-губернатором з подання прем'єр-міністра. Уряд колективно підзвітний парламенту. Нинішній уряд сформовано 17 березня 2009 року.

Судова система за Конституцією Антигуа і Барбуда є незалежною гілкою влади, яка ґрунтується на англійській версії романського права, що, у багатьох сферах судочинства, доповнюється чи змінюється англосаксонською правничою системою.

Антигуа і Барбуда характеризується багатопартійною системою. Провідними та конкуруючими за владу політичними силами являється ОПП та ЛПА, проте представлені й інші партії: Народний рух Барбуда, партія Незалежні та Організація національного розвитку.

Засоби масової комунікації у Антигуа і Барбуда представлені в широкому спектрі. Видаються щоденні газети Daily Observer и Antigua Sun, «Уоркерс войс» (орган ЛПА), «Аутлет» (орган ОПП) та інші. Окрім більшості американських телевізійних мереж, мовлення веде також місцевий канал ABS TV 10. Існують також декілька місцевих та регіональних радіостанцій.

Щодо моделі політичної системи, то в даній країні вхід інформації відбувається, інколи проблеми розглядаються, але не завжди відбувається вихід в формі результативних та дієвих рішень, які б задовольняли не лише суб'єкта, але й об'єкта відповідного процесу.

За формою правління Антигуа і Барбуда являється перехідною парламентською монархією. Через те, що ця країна знаходиться на перехідному етапі свого розвитку.

Внутрішня політика направлена на збереження соціальної і політичної стабільності, особливу увагу приділяють боротьбі зі злочинністю та розвитку економіки.

Негативним аспектом у функціонуванні політичної системи є наявність сепаратистських настроїв серед жителів Барбуда, оформлених у протистояння з політичними силами які представляють Антигуа що може загрожувати територіальній цілісності держави.

З часу заселення європейцями, завезення рабів із Африки країна виросла у сучасну високорозвинену країну, з високим культурним рівнем та розумінням й сприйняттям демократичних цінностей як належного.

Перші вибори президента Білорусії відбулися 10 липня 1994 року, в них брали участь 6 кандидатів. У другому турі з результатом близько 80 % переміг Олександр Лукашенко. 24 листопада 1996 в Білорусії був проведений референдум, на який були винесені поправки, що розширюють повноваження виконавчої влади і президента, і деякі інші питання. За прийняття поправок висловилося 70,45 % виборців. 9 вересня 2001 відбулися чергові вибори президента, переможцем в яких знов став Лукашенко, набравши 75,62 % голосів. 17 жовтня 2004 був проведений референдум про внесення поправок в Конституцію, що знімають обмеження на кількість президентських термінів. 77,3 % виборців підтримало ці зміни. Слід зазначити, що зміни до закону «Про президента Республіки Білорусь», що виключають обмеження в два терміни, були схвалені Радою республіки лише 5 жовтня 2006.

Перш за все, проблема політичного устрою Білорусії полягає в тому, що майже вся вертикаль влади республіки Білорусія формується саме президентом. Таким чином, внутрішня й зовнішня політика формується в залежності від поглядів та переконань президента республіки. Проблема внутрішнього управління республіки Білорусь полягає і в тому, що всі силові структури також формуються в залежності від інтересів президента, це створює передумови придушення демократії. Свідченням цього є ситуація на виборах президента Білорусії, коли мітинги після виборів президента були суворо розігнані силовими структурами.

Друга проблема полягає в тому, що президент Білорусії на сьогоднішній день знаходиться при владі третій строк поспіль, що створює передумови захоплення влади та перебування на пості президента надалі.

По-третє, недосконалість політичного устрою Білорусії полягає в процедурі обмеження влади президента в республіці. Президент Республіки Білорусь може бути достроково звільнений з посади при стійкій нездатності за станом здоров'я, у зв'язку з здійсненням державної зради або іншого тяжкого злочину. Таке рішення вважається прийнятним, якщо за нього проголосувала більшість від повного складу Палати представників по пропозиції не менше однієї третини її депутатів та не менше двох третин від повного складу Ради Республіки. Процедура імпічменту не передбачена в Конституції, таким чином майже не можливо обмежити владу президента в країні демократичними механізмами.

Отже, практика президентської влади в країнах пострадянського простору показує, що у порівнянні з усіма іншими вищими посадовими особами, президент має особливий статус. Його прерогативи дозволяють відігравати провідну роль у суспільно-політичному житті.

Сьогодні особливої актуальності набуває питання довіри громадян до політичних інститутів, особливо в тих країнах, які здійснюють політичну модернізацію, і, у першу чергу, це стосується інституту президентства.

Наукове видання

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

Матеріали III міжвузівської науково-практичної
конференції молодих політологів

11 листопада 2011 р.

Підписано до друку 30.11.2011 р. Формат 60x84.
Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.
Ум. друк. арк. 12,85. Замовлення № 112/1. Наклад 300.

Віддруковано засобами оперативної поліграфії
ПП Самборський І.О.
33028, м. Рівне, вул. Толстого, 3, тел. (0362) 22-41-20

А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ.
Матеріали III міжвузівської науково-практичної конференції
молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. –
167 с.

УДК 32
ББК 66

© Рівненський державний
гуманітарний університет, 2011